

Hồi thứ ba mươi hai

Ném phi tiêu, hết tình huynh đệ

Khổ nhục kế, trừ đảng Khương Lang

Nghe Dư Hóa Long buông lời ngạo mạn, Nhạc Phi chỉ nói:

– Ta biết ngươi cũng là trang hảo hán. Nếu ngươi quy hàng để ta sẽ tâu cùng thiên tử trọng dụng ngươi.

Dư Hóa Long cười gằn:

– Nhạc Phi, lâu nay ta nghe danh ngươi là đảng anh hùng hảo hán song ta tiếc cho ngươi không thức thời thật là uổng lắm. Ngươi nên thấy rằng: nhà Tống chúa thì tồi, tôi thì gian, khí số đã suy kiệt, Nhị đế bị bắt, Trung Nguyên không còn chúa. Phải chi ngươi đầu thuận chúa công ta để lập riêng xã tắc, mở lại biên cương chẳng phải là hay hơn sao? Nếu ỷ mình có tài sức cải mệnh trời, ta e một mai bỏ mình vô ích lại để tiếng cho thiên hạ cười chê, xin ngươi hãy suy xét lại.

Nhạc nguyên soái nói:

– Tướng quân nhận định như thế là sai rồi! Tướng quân nên biết rằng, nhà Tống tính từ Thái Tổ mở mang cơ nghiệp cho đến đây đã được một trăm sáu mươi năm rồi, ân đức đã rưới khắp dân gian, nay bị gian thần mưu hại nên quân Kim mới xâm lăng. Cũng may lòng người còn nhớ ơn chúa cũ, ý trời chưa dứt Tống triều nên chúa ta có thánh thần ủng hộ, ngựa đất dẫn qua sông, lên ngôi tại Kim Lăng, yêu hiền chuộng sĩ cũng có ngày khôi phục lại giang sơn. Ta xem tướng quân đường đường là một đảng anh hùng sao không ra làm tôi lương đồng cho triều đình lại cam tâm theo loài cường đạo, ấy là bất trung. Đã chẳng làm cho hiền vinh cha mẹ lại còn làm như nhuốc thân danh, ấy là bất hiếu. Tàn hại sinh linh nhiều như ruồng bá tính, chẳng biết thương xót dân lành, ấy là kẻ bất nhân. Chỉ biết trong phạm vi nhỏ hẹp là núi Khương Lang này thôi, để mai kia gặp kẻ hơn mình, sa cơ thất thế bỏ mạng hư danh, ấy là bất trí. Nay tướng quân võ nghệ cao cường mà trung hiếu nhân nghĩa đều không có, quả là người hèn hạ sao lại chê ta không thức thời? Nhận định như vậy không phải sai lầm là gì?

Nhạc Phi thuyết một hồi khiến Dư Hóa Long không biết đáp sao cho phải nên gượng gạo nói:

– Nhạc Phi, ta không hơi đâu đấu khẩu với ngươi, nếu ngươi hơn được cây thương ta cầm trong tay đây ta sẽ đầu ngươi, bằng không thì ngươi phải đầu lại chúa công ta.

Nhạc nguyên soái nói:

– Người quân tử đã nói ra bốn ngựa khó theo nhưng hễ kẻ nào thêm người trợ chiến kẻ như thua rồi và đánh nhau mà đánh lén mờ ám thì không phải là hảo hán đâu nhé.

Dư Hóa Long nói:

– Hay lắm, thế mới gọi là anh hùng. Ngươi hãy đánh với ta cho đủ ba trăm hiệp.

Nói rồi hai người cùng giục ngựa lướt tới, song thương dao động. Kẻ tới người lui kẻ đâm người đỡ. Một đằng như phượng múa đầu non, một đằng như rồng bay ra biển. Đánh hơn bốn mươi hiệp không phân thắng bại.

Dư Hóa Long đỡ cây thương của Nhạc nguyên soái ra nói:

– Hãy nghỉ một chút đã. Ngươi quả một người võ nghệ cao cường, hôm nay ta chẳng hơn được ngươi mà trời cũng đã tối rồi, vậy xin để mai sẽ đánh.

Rồi hai bên cùng thu quân, Nhạc nguyên soái về dinh nói với chư tướng:

– Thương pháp của Dư Hóa Long quả nhiên lợi hại, nếu được người ấy quy hàng thì có lo chi không bình phục được Kim quân.

Chư tướng thấy đều khen ngợi.

Sáng hôm sau Dư Hóa Long lại dẫn binh xuống núi, Nhạc nguyên soái cũng dẫn binh ra, hai bên giáp trận. Dư Hóa Long nói:

– Nhạc Phi, hôm qua ta cùng mi chưa phân thắng bại, hôm nay ta dốc lòng bắt ngươi cho kỳ được.

Nhạc nguyên soái nói:

– Dư Hóa Long ngươi chó khoe khoang, hôm nay ta quyết đánh với ngươi cho rõ tài cao thấp.

Hai người lại giao chiến với nhau, đem hết tài năng ra thi thố, rõ là người tài gặp người tài, xứng đôi vừa vóc vô cùng.

Cuộc giao tranh kéo dài suốt ngày hôm ấy vẫn chưa phân thắng bại. Nhạc nguyên soái bèn đỡ cây thương đối phương ra rồi nói:

– Dư Hóa Long, trời đã tối rồi, nếu ngươi muốn đánh đêm hãy sai quân đốt đèn lên, bằng không hãy thu quân về nghỉ rồi mai sẽ đánh.

Dư Hóa Long nói:

– Thôi cũng được, ta bằng lòng cho ngươi sống nán một đêm nữa, ngày mai sẽ quyết phân định hơn thua.

Rồi hai bên đều đánh trống thu quân, ai về dinh nấy.

Qua ngày thứ ba, hai người đánh đến giờ Ngọ cũng không ai hơn thua. Dư Hóa Long trầm nghĩ:

“Tên Nhạc Phi này quả nhiên võ nghệ cao cường dù cho đánh bao lâu đi nữa cũng không thể nào thắng y được. Bây giờ cần phải dùng mưu trí mới có thể thắng hắn được nhưng làm như vậy tất nhiên không phải là người quân tử, nếu ta áp dụng phương pháp ấy trước mặt mọi người chúng sẽ cho ta là kẻ mờ ám. Chỉ bằng ta dụ y ra phía sau núi, chỗ không người ta sẽ dùng thủ đoạn kết liễu y mới được.”

Nghĩ đoạn, Dư Hóa Long đâm bậy một thương rồi giả thua quay ngựa chạy ra phía sau núi. Nhạc nguyên soái thấy vậy nghĩ rằng:

“Tên này thương pháp chưa loạn lẽ nào lại thua bỏ chạy, chắc hắn có thủ đoạn chi đây.”

Nghĩ vậy nên gọi Dư Hóa Long nói:

– Dư Hóa Long ta thừa hiểu ngươi muốn dùng quỷ kế nhưng ta há sợ quỷ kế của ngươi sao?

Nói rồi giục ngựa đuổi theo chạy riết ra phía sau núi.

Dư Hóa Long thấy Nhạc Phi theo mình liền quay ngựa lại đánh chừng bảy tám hiệp lại chạy đi. Nhạc nguyên soái cũng cứ việc đuổi theo. Khi hai người chạy đến nơi vắng vẻ, Dư Hóa Long lén thò tay vào túi lấy ra một mũi phi tiêu phóng mạnh vào mặt Nhạc Phi nhưng Nhạc Phi lanh lẹ khác thường, chàng chỉ né một tí là tránh khỏi phi tiêu ngay.

Nhạc Phi cười ha hả nói:

– Nghề ấy cũng chưa hay.

Dư Hóa Long nổi giận ném thêm một mũi nữa, lần này Dư Hóa Long nhắm ngay yếu huyệt. Nhạc Phi phóng tới rất nhanh nhưng Nhạc Phi cũng né khỏi một cách dễ dàng.

Dư Hóa Long thất kinh vội lấy ra một mũi phi tiêu nữa nhắm ngay giữa ngực Nhạc Phi phóng tới quyết kết liễu mạng sống Nhạc Phi cho kỳ được nhưng lần này Nhạc Phi không né lại đưa tay bắt mũi phi tiêu trọn trong lòng bàn tay.

Dư Hóa Long thất kinh đứng nhìn Nhạc Phi không chớp mắt.

Nhạc Phi nói:

– Dư Hóa Long, ngươi còn pháp thuật gì nữa hãy đem ra thi thố hết đi.

Dư Hóa Long nói:

– Nhạc Phi, tuy ngươi bắt được những mũi phi tiêu của ta song ngươi cũng không làm gì ta nổi.

Nhạc Phi nói:

– Ta tuy không biết dùng vũ khí đánh lén lút như ngươi song sẵn có của ngươi đây, ta mượn đánh thử cho ngươi xem.

Nói rồi nhắm ngay đầu Dư Hóa Long ném lại, Dư Hóa Long cũng bắt được lạnh lẽo không kém. Dư Hóa Long ném qua, Nhạc Phi cũng bắt được rồi ném lại. Cứ như thế hai người ném qua ném lại giống như con thoi trên khung cửi.

Cuối cùng Nhạc Phi bắt mũi phi tiêu cầm trên tay gọi đối phương nói:

– Người tài cán như vậy mà khoe rằng có thể hiểu thấu mệnh trời. Chỉ có một mình ta đây mà người còn chưa hơn nổi hướng hồ trên cõi đời này thiếu chi kẻ anh hùng vô địch. Thôi hãy xuống ngựa đầu hàng cho rồi, cải tà quy chính để nêu danh cho hậu thế còn hơn.

Dư Hóa Long gằn giọng:

– Nhạc Phi, người đừng khua môi múa mồm bảo ta xuống ngựa đầu hàng, đời nào ta lại chịu khuất phục. Nếu người có giỏi, hãy làm sao ta ngã ngựa ta mới phục bằng không ta coi người như bao kẻ tầm thường khác.

Nhạc Phi trợn mắt nạt lớn:

– Ta đã có lòng tốt khuyên người lại chẳng nghe, vậy hãy xuống ngựa cho mau.

Vừa hết Nhạc Phi vừa ném mũi phi tiêu bay vút tới, Dư Hóa Long tưởng Nhạc Phi ném mình nên đề phòng tránh né, ngờ đâu Nhạc Phi lại nhắm ngay bàn lạc con ngựa mà ném làm đứt tiện bàn lạc, con ngựa thất kinh nhảy dựng lên hất Dư Hóa Long xuống đất.

Nhạc Phi vội nhảy xuống ngựa giơ hai tay đỡ Dư Hóa Long và nói:

– Dư tướng quân ơi, chỉ vì con ngựa kia ra trận chưa quen xin tướng quân hãy về thay con ngựa khác rồi sẽ tính.

Dư Hóa Long hổ thẹn, vội quỳ xuống nói:

– Nguyên soái thật là bậc thiên thần, tiểu tướng nguyện quy hàng, mong nguyên soái thu dụng.

Nhạc Phi nói:

– Nếu tướng quân không chấp nể, tôi xin kết tình anh em để cùng chung hiệp lực phò tá nhà Tống.

Dư Hóa Long tỏ vẻ khiêm nhường:

– Dạ tôi đâu dám.

Nhạc Phi nói:

– Bản soái trọng tài còn hơn trọng mạng, khỏi phải khiêm nhường làm gì.

Sau đó hai người chỉ trời, vạch đất thề nguyện kết nghĩa huynh đệ. Nhạc Phi tuổi lớn hơn nên được làm anh.

Nhạc Phi ghé tai Dư Hóa Long nói nhỏ:

– Bây giờ về ta giả vờ bị đệ ném trúng phi tiêu bỏ chạy, đệ ở sau rượt theo đến chỗ chư tướng đánh thêm ít hiệp nữa cho chúa em khỏi nghi, chúng ta mới thành công được.

Dur Hóa Long gật đầu:

– Đệ xin vâng lệnh.

Rồi hai người cùng tung mình lên ngựa, Nhạc Phi giả thua chạy trước, Dur Hóa Long hùng hổ đuổi theo sau. Ra đến nơi chiến trường Nhạc Phi kêu lên:

– Bớ mấy hiền đệ, ta bị gian tặc nó đánh lén phóng trúng một mũi phi tiêu bị thương rồi, hãy ra giúp ta cho mau.

Lúc ấy Thang Hoài, Trương Hiền, Ngưu Cao và Vương Quới cũng áp lại một lượt vây đánh Dur Hóa Long.

Đánh được vài hiệp, Dur Hóa Long lấy cớ ít không đánh lại số đông bỏ chạy lên núi vào ra mất hai vị đầu lĩnh và nói:

– Nhạc Phi võ nghệ cao cường thật, song tôi trá bại cho hắn đuổi theo rồi thừa dịp phóng y một mũi phi tiêu đánh thương gần bắt được y, ngờ đâu bốn tướng của y xông ra giải nguy. Chúng đông quá một mình tôi đánh không lại, ngày mai nếu nhị vị đại vương thân chinh ra trận góp sức chắc là toàn thắng!

La Huy gật đầu nói với Vạn Nhữ Oai:

– Phải đấy, một mình nguyên soái làm sao đánh lại số đông người, vậy ngày mai ta với đệ cùng ra binh mới xong.

Hôm ấy Nhạc nguyên soái thu binh về trại, chư tướng tưởng Nhạc nguyên soái bị trúng phi tiêu nên kéo đến hỏi thăm sức khỏe, Nhạc nguyên soái phải nói dối:

– Tuy bị đánh lén song chỉ trúng phốt trên ngón tay nên không hề chi cả.

Mọi người còn đang đàm luận bỗng có quân thám tử về phi báo:

– Bẩm nguyên soái, nay Kim Ngột Truật nó sai nguyên soái là Trảm Trước Ma Lợi đem mười vạn binh qua đánh Ngẫu Đường quan, còn phò mã là Trương Tùng Long lại đem năm vạn quân qua đánh Ty Thủy quan. Hai cánh quân địch này vô cùng lợi hại, xin nguyên soái liệu định.

Nhạc nguyên soái hay tin lòng lo lắng không yên, hỏi chư tướng:

– Hồ Khẩu này chưa bình định được, quân Kim đã kéo đến thì biết tính sao đây?

Chư tướng đều khoanh tay lo không ra kế, bỗng có Dương Hồ bước ra bẩm:

– Tôi và Vạn Nhữ Oai đã kết bạn với nhau và y thường thường rủ tôi chung sức thu đoạt thiên hạ nhà Tống. Vậy để tôi lên đó dùng lời hơn lẽ thiệt nói cho y về đầu hàng Tống triều chẳng hay nguyên soái nghĩ sao?

Nhạc nguyên soái mừng rỡ nói:

– Nếu đệ ra sức với nước nhà ấy là phúc lớn của triều đình nhưng đệ ra đi phải hết sức cẩn thận mới được, bản soái chờ đợi tin lành.

Dương Hồ vâng lệnh đem theo mười hai tên thủy thủ xuống thuyền nhỏ chèo thẳng qua thủy trại. Lâu la chạy vào phi báo, hai vị đại vương truyền lệnh cho vào. Dương Hồ vào ra mắt, Vạn Nhữ Oai hỏi:

– Hiền đệ võ nghệ cao cường, lại thêm Thái Hồ hiểm trở sao lại đi đầu hàng Nhạc Phi? Nay hiền đệ đến đây có việc gì không?

Dương Hồ nói:

– Chẳng giấu chi nhị vị đại ca, đệ ở tại Thái Hồ ngoài địa thế hiểm yếu còn có súng ống đầy đủ lại có thủy quân đông đảo và Hoa Phổ Phương lợi hại, thế mà Nhạc Phi chỉ đánh có một trận đã bị đại hại. May vì người yêu tài chuộng nghĩa thu dụng, lại tâu với triều đình phong làm chức Đô thống. Nay đệ mạo muội đến đây khuyên nhị vị đại huynh hãy về đầu Tống để được phong thê, tử ấm, chẳng hay nhị vị đại huynh nghĩ sao?

Dương Hồ vừa dứt lời, Vạn Nhữ Oai nét mặt hầm hầm đứng dậy hét to:

– Quân đao phủ đầu? Hãy đem quân khốn kiếp này ra chém quách cho ta.

Quân đao phủ vừa muốn ra tay, Dư Hóa Long vội bước ra nói:

– Xin nhị vị đại vương chớ nên chém Dương Hồ.

La Huy nói:

– Hắn ta là tên hèn nhát đi đầu hàng không biết nhục lại đến đây buông lời xảo trá làm rối lòng quân ta thì không giết đi còn để làm gì?

Dư Hóa Long nói:

– Dầu sao trước kia đại vương cùng Dương Hồ cũng đã kết nghĩa kim bằng, nay chém người đi sao cho khỏi tiếng đời chê bai rằng đại vương bất nghĩa?

Vạn Nhữ Oai ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói:

– Nếu vậy hãy đuổi hắn đi cho khuất mắt ta, từ nay còn đến đây nói bậy nữa ta không dung mạng đấy.

Dương Hồ được tha, vội vã ôm đầu chạy thẳng xuống núi, khi đến mé hồ chỉ thấy chiếc thuyền bỏ không, mấy tên quân đi đâu mất cả.

Nguyên vì khi chúng thấy Dương Hồ bị bắt trói đem ra pháp trường, thất kinh bỏ chạy về trại báo với Nhạc nguyên soái, thành thử phải bỏ thuyền lại đó.

Dương Hồ phải mượn một tên lâu la chèo thuyền đưa mình về, khi đến nơi Dương Hồ dặn tên lâu la:

– Ngươi hãy đứng ngoài này đợi để ta vào dinh ra mắt Nhạc nguyên soái rồi sẽ lấy tiền bạc ra thưởng cho ngươi, nói rồi vào dinh ra mắt Nhạc nguyên soái, Nhạc Phi nghiêm sắc mặt:

– Quân sĩ mới về đây báo rằng người đã bị quân giặc chém đầu rồi, sao bây giờ lại về đây được? Nếu như vậy thì rõ ràng người đã đầu hàng quân giặc rồi lại về đây lừa ta sao?

Dương Hổ kêu oan:

– Tôi cũng sợ nguyên soái nghi ngờ nên có đem một tên lâu la của địch về đây đổi chất. Nguyên soái hãy kêu hấn vào đây thì rõ tâm lòng tôi.

Nhạc nguyên soái truyền cho tên ấy vào và hỏi:

– Mi là tên ăn cướp tại Ba Dương hồ hay là dân làng bị bắt về đây?

Tên lâu la sợ chết oan nên quỳ bảm:

– Thưa tôi chỉ là dân làng bị tướng quân này bắt đem về đây...

Nhạc Phi nhìn Dương Hổ cười gằn nói:

– Người có nghe hấn nói gì không? Quân đao phủ đâu? Hãy đem Dương Hổ ra chém cho ta còn tên dân làng lương thiện này hãy thả nó ra.

Tên lâu la được thả mừng rỡ vội vã chạy thẳng về núi báo tin. Còn bên này, khi đem Dương Hổ ra chém, chư tướng không ai dám mở miệng, chỉ một mình Ngưu Cao bước ra kêu lớn:

– Quân đao phủ, hãy khoan chém đã.

Rồi bước vào quỳ trước mặt Nhạc Phi bảm:

– Dương Hổ tư thông với giặc tội đáng chém song chưa có bằng chứng cụ thể, không thể phân biệt được thật giả, mong nguyên soái ra ơn dung tính mạng cho người.

Nhạc nguyên soái nói:

– Được rồi, nếu có Ngưu đệ xin thì ta cũng vị tình tha tội chết cho Dương Hổ nhưng cái tội sống thì khó dung.

Nói rồi truyền quân dẫn Dương Hổ ra đánh trăm roi.

Ngưu Cao vừa nghe qua mừng lắm nhưng sau nghĩ lại việc đánh đủ trăm roi thì tắc lưỡi than thầm:

“Nếu vậy hóa ra ta hại Dương Hổ chứ đâu phải cứu Dương Hổ. Thà là chém phứt một cái cho mát thân chứ đánh trăm roi đau đớn rồi cũng không thể sống nổi, có ích chi?”

Nghĩ vậy nên muốn bước đến bảm nữa song lại sợ mình mới vừa bảm mà kêu nài nữa, nguyên soái lại giận thì nguy.

Nhưng khi thấy quân sĩ đánh đến hai chục roi thì nóng ruột quá liền hét quân không được đánh nữa, bước tới lớn tiếng nói:

– Xin đại huynh nghĩ lại, đã là võ tướng chỉ nhờ có hai cái mộng để cưỡi ngựa mà đánh nát đi làm sao cưỡi được ngựa? Còn tám chục roi nữa, tôi xin tình nguyện chịu thế vậy.

Nhạc nguyên soái lại nói:

– Ta cũng có thể tha thứ lắm nhưng nếu tha hãn có thể trốn đi, chẳng khác thả cộp về rừng, có ai dám đứng ra bảo lãnh việc này không?

Hai bên chur tướng làm thình, không ai dám chịu chỉ có Ngưu Cao bước ra bắm:

– Được rồi, tôi xin bảo lãnh cho.

Nhạc nguyên soái nói:

– Nếu ngươi muốn bảo lãnh phải làm tờ bảo trạng ta mới bằng lòng.

Ngưu Cao nói:

– Tôi viết không được, xin Thang nhị ca viết giùm cho.

Thang Hoài gật đầu đáp:

– Đệ đã liệu thân đứng ra bảo lãnh cho Dương Hổ thì việc gì ta không dám viết?

Nói rồi lấy giấy mực ra viết ngay, Ngưu Cao bước tới ký tên vào rồi dâng lên Nhạc nguyên soái. Nhạc nguyên soái lại sai Ngưu Cao phải dẫn Dương Hổ về dinh mà giữ.

Dương Hổ tạ ơn Ngưu Cao rồi mang hành lý qua dinh Ngưu Cao, Ngưu Cao nói:

– Nếu tôi sợ chú trốn tôi đâu dám bảo lãnh? Vậy chú hãy tự do về dinh mình mà nghỉ, lại phải ở bên này làm gì?

Dương Hổ nói:

– Đệ rất cảm tạ tấm thịnh tình của huynh, biết ngày nào mới trả xong.

Rồi tạ từ Ngưu Cao trở về dinh mình ngồi bóp trán suy nghĩ:

“Nguyên soái đánh ta bấy nhiêu cũng không hại gì, song tức một nỗi là nguyên soái không điều tra rõ ràng để đánh oan ta như vậy.”

Còn đang buồn bực, bỗng nghe tên gia tướng vào nói nhỏ:

– Nguyên soái sai người đến có việc cơ mật muốn cầu ra mắt. Dương Hổ truyền cho vào, người ấy vào quỳ trước mặt Dương Hổ dâng lên một bức mật thư.

Dương Hổ vội bóc thư ra xem rồi bỏ vào lửa đốt ngay, đoạn quay lại bảo tên quân:

– Ta hiểu rồi, ngươi hãy về đi!

Người ấy từ tạ ra về, Dương Hổ không buồn bực nữa, đi lấy thuốc xức chỗ bị đòn rồi lấy rượu đem ra uống cho say mềm qua đến canh năm mới thức dậy nói với gia tướng:

– Ta buồn quá muốn đi chơi vài hôm, bọn người phải giữ gìn sơn trại, nếu có ai hỏi đến ta, các người cứ bảo rằng ta ở dinh sau dưỡng bệnh nhé.

Dặn dò xong, lén ra khỏi dinh trại tung mình lên ngựa chạy thẳng lên Khương Lang sơn.

Đi vừa đến nơi trời vừa sáng, quân lâu la vào phi báo. Vạn Nhữ Oai sai cho vào. Dương Hổ vào ra mắt Vạn Nhữ Oai rồi sa nước mắt nói:

– Bởi tôi không nghe đại vương nên suýt nữa tính mạng không còn. Nhạc Phi sai tôi đi dụ đại vương không được nên y muốn chém tôi, may nhờ có Ngưu Cao bảo cứu nên mới thoát chết, lại bị y đánh tôi mấy chục roi. Xét con người Nhạc Phi độc ác quá, nếu ở với y cũng có ngày bỏ mạng. Vì vậy tôi trốn lên đây xin đại vương nghĩ tình cũ nghĩa xưa bảo giùm cái mối thù ấy cho dù có chết cũng chẳng dám quên ơn.

Vạn Nhữ Oai nửa tin nửa ngờ liền bảo quân y xem có bị đòn thật không. Quân sĩ mời Dương Hổ vào phòng xem xét thì quả nhiên hai bên hông Dương Hổ bị đánh rớm máu.

Quân bước ra tâu cho Vạn Nhữ Oai hay lời của Dương Hổ là sự thật nhưng Vạn Nhữ Oai đã không thương tình lại nhìn thẳng vào mặt Dương Hổ quát lớn:

– Dương Hổ, sao mi dám cả gan bắt chước Huỳnh Cái thuở xưa thi hành khổ nhục kế lừa gạt ta vậy sao?

Dương Hổ nói trong tiếng uất nghẹn:

– Nếu vậy tôi trốn lên đây quả là một việc làm lẩn, vậy còn sống để làm gì?

Dứt lời Dương Hổ rút gươm ra tự vẫn. Vạn Nhữ Oai vội nhảy xuống nắm chặt cây gươm trên tay Dương Hổ dịu giọng nói:

– Đó là ta thử người chơi sao người lại làm như vậy? Nếu người sớm nghe theo lời ta thì đâu đến nỗi bị đánh đập đau đớn và nhục nhã đến thế?

Rồi Vạn Nhữ Oai quay lại nói với Dư Hóa Long:

– Nguyên soái hãy thay mặt ta dắt Dương Hổ về dinh thết đãi và lo tìm thuốc chữa chạy vết thương đòn ấy.

Dư Hóa Long vâng lệnh dắt Dương Hổ về dinh lấy thuốc xức rồi mời ngồi vào bàn tiệc ăn uống, vừa ăn Dư Hóa Long vừa nghĩ:

“Thằng Dương Hổ này quả thật là tên phản Trụ đầu Châu, bán Tần nịnh Sở, thật là đứa tiểu nhân phản phúc đáng ghét.”

Nghĩ vậy Dư Hóa Long kiếm chuyện gheo chơi nói:

– Hôm nọ tướng quân đến đây khuyên chúa tôi đầu Tống, thế mà hôm nay tướng quân lại đến đây đầu chúa tôi, rồi lúc nào tướng quân đi đầu Tống trở lại?

Dương Hổ thản nhiên đáp:

– Chỉ vì tướng quân không rõ đó thôi, tôi đến đây chính bởi thuận theo lẽ trời cũng như tướng quân ném phi tiêu kết nghĩa...

Dư Hóa Long nghe Dương Hồ nói đến đó thất kinh khỏa tay không cho Dương Hồ nói nữa rồi đuổi kẻ tả hữu ra ngoài hết mới quay lại nói:

– Bây giờ tướng quân hãy nói hết đi cho tôi nghe thử.

Dương Hồ nhìn bốn phía không còn ai nữa thông thả nói:

– Tôi không giấu chi tướng quân, nay giặc Kim đến đánh phá Ty Thủy quan và Ngẫu Đường quan gắt lắm, Nhạc nguyên soái vì còn lo ở đây không thể tiếp chiến được nên lo lắng chẳng yên. Vì vậy buộc lòng người phải thi hành khổ nhục kế sai tôi đến đây giúp một tay với tướng quân để thanh toán cho nhanh quân thảo khấu này để người rảnh tay đẩy lui quân xâm lược.

Bấy giờ Dư Hóa Long nhìn Dương Hồ bằng đôi mắt thán phục:

– Tướng quân quả thật là một bậc anh hùng, tôi có mắt không người thật là hổ thẹn.

Hai người chuyện vãn ý hợp tâm đầu rồi uống rượu say vui mới đi nghỉ.

Sáng hôm sau Ngưu Cao đang ngồi trong dinh bỗng có quân vào báo:

– Bẩm gia gia, đêm hôm Dương Hồ đã trốn mất rồi.

Ngưu Cao nghe báo cả giận, vỗ bàn mắng lớn:

– Quân khôn nạn! Ta cứu hấn hấn lại hại ta.

Rồi Ngưu Cao đến ra mắt Nhạc nguyên soái và nói:

– Đêm hôm Dương Hồ trốn mất, tôi không biết hấn đi đâu nên đến đây xin chịu tội.

Nhạc nguyên soái nói bằng giọng lãnh đạm:

– Ta không biết đến việc ấy. Người phải đi bắt hấn đem về đây chuộc tội.

Ngưu Cao vâng lệnh dẫn năm nghìn người ngựa lên núi Khương Lang đứng kêu lớn:

– Tên Dương Hồ súc sinh ấy đâu? Hãy ra đây cho mau.

Lâu la vào phi báo, Vạn Nhữ Oai bảo Dương Hồ ra cự địch, Dương Hồ nói:

– Dù sao tôi cũng nhờ Ngưu Cao bảo cứu, nay ra đánh với y ngỡ ngành lắm, xin đại vương hãy sai tướng khác.

Dư Hóa Long bước ra nói:

– Để tôi đi bắt nó cho.

Vạn Nhữ Oai nói:

– Được, người hãy đi đi để ta mời La đại vương ra nơi đỉnh núi thị sát chiến trận.

Dư Hóa Long vâng lệnh dẫn lâu la xuống núi hét lớn:

– Ngưu Cao, ngươi là bại tướng sao dám đến đây? Thôi hãy xuống ngựa quy hàng để ta khỏi mất công ra tay nhọc sức.

Ngưu Cao nói:

– Ta vẫn biết không phải đối thủ của ngươi nhưng ta giận thằng Dương Hồ lòng người dạ thú. Ta cứu nó khỏi chết nó lại trốn đi để hại ta. Ngươi hãy về bảo nó ra đây cho mau để ta bắt nó về chuộc tội.

Dư Hóa Long nói:

– Dương Hồ đến đầu chúa công ta kết nghĩa anh em vô cùng long trọng, vậy ngươi cũng đầu hàng phất cho rồi, ta sẽ vào tấu với chúa công ta phong ngươi làm quan lớn, ngươi bằng lòng chưa?

Ngưu Cao nhìn thẳng vào mặt Dư Hóa Long quát:

– Tên khốn kiếp kia, ngươi hãy mở to đôi mắt nhìn kỹ ông mày đây, xem ông là người như thế nào mà ngươi dám buông lời dụ dỗ. Hãy xem cây gươm của ta đây này!

Vừa nói vừa vùng song gươm nhằm ngay đầu Dư Hóa Long đánh xuống. Dư Hóa Long đón đánh lại, chỉ được năm sáu hiệp, Ngưu Cao đỡ không nổi phải quay ngựa chạy dài.

Dư Hóa Long không thèm rượt theo vội thu quân về núi. Hôm ấy hai vị đầu lĩnh đang thương nghị với nhau bỗng có quân vào báo:

– Có Nhạc Phi sai người đến hạ chiến thư.

La Huy mở chiến thư ra đọc lớn:

“Đại Tổng tảo Bắc Đại Nguyên soái Nhạc Phi, hiểu dụ cho La Huy và Vạn Nhữ Oai biết rằng:

Chúng bay là bọn thảo khấu không làm chi nên việc. Như có giỏi thì hãy xuống núi quyết hơn thua một trận, bằng không dám thì phải đem Dương Hồ dâng cho ta đồng thời dẫn bọn lâu la xuống đầu hàng. Ta hứa sẽ bảo tấu với chúa thượng trọng dụng các ngươi, bằng ngoan cố ta sẽ đập bằng sơn trại. Lúc ấy đá ngọc cũng khó phân, ăn năn cũng đã muộn. Các ngươi hãy nghĩ kỹ, bây giờ là giờ phút các ngươi lựa chọn con đường mà đi đấy.”

Xem thư xong, La Huy cũng như Vạn Nhữ Oai lửa giận phùng phùng, liền lấy bút phê lại sau bức chiến thư hẹn mai quyết chiến.

Tên quân mang thư về trao lại cho Nhạc nguyên soái.

Sáng hôm sau Nhạc nguyên soái xuất lĩnh chư tướng, dẫn hết quân đến gần chân núi Khương Lương nổ ba tiếng súng lập ra trận thế.

Bên kia La Huy và Vạn Nhữ Oai cũng dẫn lâu la xuống núi phân ra đội ngũ chỉnh tề rồi xông ra trước trận, trông thấy Nhạc nguyên soái gò cương đứng nghiêm chỉnh tướng mạo oai phong.

Sau lưng La Huy và Vạn Nhữ Oai có Dư Hóa Long và Dương Hồ phò trợ xem khí thế cũng không kém phần lẫm liệt.

Ngưu Cao vừa trông thấy mặt Dương Hồ vội giục ngựa lướt tới chỉ vào mặt mắng lớn:

– Tên thất phu vô tình bạc nghĩa kia, hôm nay ta quyết giết mi.

Vạn Nhữ Oai cũng giục ngựa lướt tới nói với Nhạc Phi:

– Kìa Nhạc Phi, người tài cán bao nhiêu mà định chống lại ý trời, nay nhà Tống khí số đã hết, tội gì người bảo hộ hôn quân cho một sức. Nếu hôm nay người không chịu đầu hàng ta, ta thề quyết bắt sống người cho được.

Nhạc Phi cười khẩy nói:

– Ngược lại, nếu hai chúng bay biết đầu hàng ta cho sớm thì may ra mới bảo toàn được tính mạng, bằng chấp nệ ta e sẽ chết ngay trong khoảnh khắc.

La Huy cả giận kêu lớn lên:

– Có ai ra bắt Nhạc Phi cho ta không?

Dư Hóa Long lên tiếng:

– Để tôi bắt nó cho.

Vừa nói vừa tung thương xóc tới đâm Vạn Nhữ Oai một thương ngã nhào xuống ngựa. Bên kia Dương Hồ cũng cùng một lúc vung dao chém La Huy đứt làm hai đoạn.

Nhạc nguyên soái bèn truyền lệnh cho quân ào lên núi gặp đâu chém đó, lâu la hoảng kinh lớp chết lớp đầu hàng. Dư Hóa Long vào đại trại chiêu dụ bọn lâu la còn sót lại đồng thời giết hết gia đình của hai tên đầu đảng rồi thu góp hết lương theo hiệp cùng Nhạc nguyên soái thu binh về dinh. Lúc bấy giờ chư tướng mới biết Dương Hồ trá hàng dăng khổ nhục kế.

Ngưu Cao bước tới vỗ vai Dương Hồ trách móc:

– Hiền đệ làm như vậy sao không cho ta biết? May không, nếu lúc nãy ta đánh một giằng thì còn chi!

Hôm ấy Nhạc nguyên soái bèn truyền dọn tiệc ăn mừng. Chư tướng cùng quân sĩ vui cười hỉ hả ca khúc khải hoàn, vui mãi đến khuya mới nghỉ.

Hôm sau Nhạc nguyên soái lại sai Ngưu Cao dẫn năm nghìn quân đi tiên phong thẳng đến cứu Ty Thủy quan còn Dương Hồ và Dư Hóa Long thì điều khiển năm nghìn quân đi sau tiếp ứng.

Ba tướng tuân lệnh đi rồi, Nhạc nguyên soái cho ghi tên những quân mới đầu vào sổ, bao nhiêu lương thảo cho nhập hết vào kho, lại sai quan sở tại thu góp dinh trại và chiến thuyền, một mặt dăng biểu về triều báo tiệp và xin bảo cứu cho Dư Hóa Long làm chức Đô thống.

Công việc sắp đặt xong xuôi, Nhạc nguyên soái truyền nhỏ trại nhắm Tỵ Thủy quan tiến quân.

Khi Ngưu Cao kéo binh đến Tỵ Thủy quan, bỗng nghe quân thám mã phi báo:

– Tỵ Thủy quan đã bị quân Kim lấy mất rồi.

Ngưu Cao “hừ” lên một tiếng và nói:

– Thế thì ba quân khoan ăn cơm đã, đợi khi nào đoạt lại thành rồi hãy ăn.

Ba quân cùng dạ lên một tiếng vang trời dậy đất rồi ủa nhau áp đến trước cửa ải khiêu chiến.

Phiên tướng trong thành liền kéo binh xông ra.

Ngưu Cao lớn tiếng hỏi:

– Loài Phiên nô, hãy nói tên cho ta biết để dễ bề ghi công vào bộ công lao.

Tướng Phiên đáp:

– Ta là Kim Bang phò mã Trương Tùng Long còn mi là loài Nam man đã đến đây chịu chết tướng cũng nói tên cho ta biết chứ?

Ngưu Cao nói:

– Bộ hạ Đại Tổng tảo Bắc đại nguyên soái, chính ần tiên phong Ngưu Cao lão gia chính là ông đây. Hãy ném thử cây gươm của ông chút cho biết mùi.

Vừa nói vừa vung gươm đánh bổ xuống. Trương Tùng Long hai tay cầm hai trái chùy đón đánh. Qua mười hiệp Ngưu Cao cảm thấy đuối sức và quả chùy của đối phương quá nặng. Ngưu Cao quay ngựa bỏ chạy miệng hô lớn:

– Ba quân ơi! Hãy cứ theo miếng cũ mà làm nhé!

Quân sĩ vâng lệnh cùng hét lên một tiếng rồi dàn hàng ngang lấp tên bắn vãi ra như mưa khiến Trương Tùng Long không dám tiến quân, phải quay về ra ải còn Ngưu Cao bị bại trận cũng đem binh lui lại đóng gần bên mé đường nghỉ ngơi.

Hôm sau Dư Hóa Long và Dương Hồ đến thấy thế liền hỏi quân sĩ:

– Tại sao Ngưu tướng quân lại đóng binh sát đường thế này?

Quân sĩ bẩm:

– Gia gia tôi đi cướp ải bị thua nên mới đóng binh tại đó.

Dương Hồ liền nói với Dư Hóa Long:

– Chúng mình an dinh hạ trại xong rồi đến đó thăm và xem thử thế nào?

Qua mấy phút sau dinh trại lập xong, Dương Hồ và Dư Hóa Long rủ nhau đến dinh Ngưu Cao. Quân sĩ trông thấy toan chạy vào báo, Dương Hồ khóa tay nói:

– Ta cùng lão gia ngươi là anh em chi thiết, để ta tự tiện vào khỏi phải báo bẩm làm chi.

Vừa nói vừa đi thẳng vào, quân sĩ sợ phạm tội vội vàng chạy nhanh vào trước phi báo:

– Có Dư tướng quân, Dương tướng quân đến trại.

Ngưu Cao cau mày:

– Tưởng ai chứ hai người ấy thì cứ để cho vào hà tất phải báo bẩm làm gì cho rộn lên vậy?

Quân sĩ tiu nghỉu bỏ ra, Ngưu Cao lớn tiếng mắng đồng:

– Thành Dương Hồ thật là thành khôn, nó muốn lập công lại bày mưu ma chước quỷ lừa ta để ta phải khổ tâm với nó. Còn cay đắng hơn nữa là từ ngày thành Hoa Phổ Phương, bộ hạ của nó bắt ta, ta đánh đâu thua đó thật là xui xẻo.

Lúc ấy Dương Hồ và Dư Hóa Long vừa đến, nghe Ngưu Cao la lối om sòm liền dừng lại nghe, Dương Hồ cười nói với Dư Hóa Long:

– Ngưu huynh đánh không lại người ta lại xoay qua oán trách chúng mình, có lẽ hai ta đi chiếm lại Ty Thủy quan rồi đem công lao này tặng cho Ngưu huynh để giải hòa.

Dư Hóa Long gật đầu cho là phải, hai người liền trở về chuẩn bị quân sĩ đi cướp ải.